

Ve Vidci 23.2.2010

Milá Evi,

hodně jsem přemýšlela o své budoucnosti, a tak jsem se rozhodla, že do ní napíšu, ale sobě. Teď je mi dvacát, chodím do 6. třídy a mám se úplně skvěle. Zajímalo by mě, jak se máš ty? Nevím ani jestli to vůbec budeš číst, ale jestli ano, pak si vzpomeň na Auto chvilí, kdy sedím u svého psacího stolu a píšu tento dopis sobě same. Je to velice rozličný pocit vědět, že pokud si to jednou přečteš, (a já doufám, že jo) tak pochopíš, co myslím tím, že se mám skvěle.

Já mám teď celý život před sebou a tak bych nevíím, co od něj mám očekávat. Mám pár snů. Například, že se stanu učitelkou na prvním stupni základní školy, budu mít tři děti a splnění svých dospívajících kolek. Nevím, co se stane, ale ty víš, co se stalo a nikdy na to nezapomeněš. Do minulosti mi bohužel psát dopisy neumíš, ale já ti do budoucna můžu napsat dopisy, kolik chceš. Je jen otázka času, kdy ty dopisy najdeš a přečteš. Ty víš, že jsem šelka, protože ty jsi taky šelka a možná už máš miminko daleko z těch bratří. Já teď se své přítomnosti jsem pouze tvá vzpomínka, ale tento dopis ti dokazuje, že ta vzpomínka opravdu byla pravda.

Až se jednou ohledneš na mě, na minulost, uvědiš šťastnou dívku, která měla miliony kamarádů a ty nejlepší rodiče na světě. Najdeš to v minulosti i to, na co už třeba nemyslíš, a tento dopis ti to připomene. Připomene ti dětství, které bylo pro mě tak důležitě!

Je únor. To znamená, že je všude sníh - zima. Třeba si na svou minulost vzpomeneš až v létě, nebo na podzim. Já se moc těším až jednou otevřu knihu

nejkrásnějších pohádek a najdu sama tento dopis. Těším se na to, až budu svou hlavu namáhat, aby myšlela a přemýšlela o tom, jak jsem se asi tvářila, když jsem to psala. Usnadním ti to, má budoucnosti. Usmívala jsem se, přemýšlela, ale i mračila. Tak moc bych si přála vědět, kolik ti je, kde teď jsi, ale doživím se to, až se to doživím. Tak by mě zajímalo, jakou budu poslouchat hudbu. Jestli to, co teď, nebo ne... Nevím. Všechno se ale doživím ať jsem to s kostech. Ale šelha to nevydávám a přečtu si to už za měsíc, nebo rok. Možná, že už šelha si to přečtu a budu si to číst tak často, dokud ho nebudu umět napsat.

Jsou čtyři hodiny odpoledne. Podívej se na hodiny. Kolik je u tebe? Těším se na vše, co bude, ale schválně vím, že si přítomnost a dětství chci naplno užít a nechat se do budoucnosti. Čtiš to i nadále stejně?

Když jsem byla malá, tatka se mnou trávil na koničky, vzpomínáš? Vzpomínky jsou vůbec to nejkrásnější, co mám minulost nechala. Dávš se jich. Až budeš mít jednou děti (pokud už je nemáš), pověz jim své vzpomínky. Uvidíš, že budou rádi poslouchat. Já jsem taky ráda poslouchala tatkovy vzpomínky na dětství, neboli jak on říkal "veselí historky a narážky".

Myslím, že jsem ti toho napsala už docela dost. Pomenuj si, že jsem se na setkání s budoucností těšila, ale jen do určité míry. Nezapomeň, že jsi měla krásné dětství a plně dobrodružství. Vše co se stalo před napsáním tohoto dopisu bylo taky krásné. Děkuji ti za budoucnost a za vše, co mi čeká. Malá rada na konec: Nikdy neúkej nikdy!!

Pa, moje budoucí já!

Tvá minulost.

Eva Petruželová

12x let, 6. třída

ZŠ Vidče

č. 181

756 53 Vidče